

Budapest január 6. 1880.

K 513/1359

Édes testvérem János!

Nagy részvétel olvastam Sándor sógor-
nénk leveléből, hogy te ismét
nagy és veszélyesebb beteg váltál,
de hála érte a mindenkori
most már jobban vagy, csak anna-
kell most vigyáznod, hogy meg-
ne hárd magad, mert a ~~veszély~~
eset sokkal veszélyesebb, a meggye-
sőbb szokat tartani.

A múlt hetekben halálam bo-
lyogtatás; írtam Pöhönyé kedves
barátainak, kérve őket állapo-
tóról tudósítani, és vagy nem
kapta levelem, vagy minem is ha-
nem választ láte ex idejig nem
kaptam, most talán már saját
magadól tudhatam meg hogyan
létezel. Adja isten, hogy jó hírt
írhassál!

egy látjuk, hogy nem kerülhetjük
már már el, a mi korunkba, hogy
minden éven egyikenk vagy
másikonk valami nagy betegség
re menjünk keresztül; a mi nek
egyszer aztán végének kell lenni.
Most két éve férjem volt életveszélyes
beteg, most egy éve én, kezdődött
február elején, lassan sajnos két
hét napig, de a szobából négy köbny
nem mekettem ki, de az utó ma
rárványos tartás májig, és fog tartani
életem fogyatéjig. Rendkívül köh
gök, podig egész télen ítham álltam,
ezekben a téliévi jai hidegekben nem
tudtam kint járni, mert a lélekzsem
el akadt; eném, emlékező lehetőségen
rendkívül meg gyengült, és kedélyem
meg tört. S épen egy van szegény
jó férjem is. Oh bizony enyi betegség
után, a mennyi ő már keresztül ment
nem is csoda.

Élünk napról napra örömlenül,
mert bizony már nekünk kevésben
telik örömiünk.

Na gondoltad-e már vala
hána imárod idős testvérem, hogy
Sándor testvéreinkhöz tedd által laká
sodak? Ezt én is nagyon szeretném a
magam részéről; öreg korban jól
esik a nyugalom, ezt csak úgy érhe
de el, ha hivatalos nyugdíjkor meg
szabadítod magad. Sokat dolgoztál te
már, nehezen töltöd az edigi élet
ed, nagyon nagy érdemted magadtól
hogy hátra lévő kevés idődet nyugat
lamban töltsd le; van neked augus
hogy meg ilhes belőle.

Ercsey Sándorné meg olyan jó
asszony, hogy azt hiszem nem fogad
meg háni, hogy hozzájok mentél, és
ők mindketten nagyon szeretik, és
neked is jól fog esni, a felelőséget
te rágal a nyakadon.

Írásomat el sem tudod
olvasni, engedd meg érte
ha ne fárasztanék szemejéved és
szívedemet!

Ha lehetséges tudard vala-
hagyni, hogy miként vagy már.
Förjemel együtt szívesen üdvöz-
lünk is örökelünk, mindig szoruló
kedveimre

Karany Jánosné

Ernst Lajos
gyűjteménye

XII

266.

K 513/5